

Dragoja VUJANOVIĆ:

PRVI SKOJEVCI U BALJSKOJ ČETI

U jesen 1941. bio sam borac baljske čete. U to vrijeme imao sam dvadeset godina. Sjećam se da nam je komandir bio Ranko Šipka, a komesar Joco Marjanović, dok je Živko Rodić radio na stvaranju organizacije SKOJ-a. U jesen 1941. 9 boraca, uglavnom mladića, primljeno je u SKOJ. Bili su to: Miloš Čibić, Milenko Stojaković, Branko Vujanović, Stojan Stojaković, Stojan Bajalica, Milan Vuković, Milan Marinković, Lazo Popović i Dragoje Vujanović.

Mi smo u to vrijeme spadali u red discipliniranih boraca i služili smo ostalima za primjer. To je svakako bio jedan od kriterijuma pri našem izboru u skojevsku organizaciju.

Nakon izvjesnog vremena, poslije stvaranja naše skojevske grupe, početkom decembra 1941. počelo je stvaranje skojevske organizacije po selima, u kojima je djelovala baljska četa. Istovremeno su stvarane partijske organizacije, zatim narodnooslobodilački odbori i dr. Mislim da je krajem 1941. u decembru, stvorena osnovna organizacija, partijska ćelija, u Slabinji, čiji su članovi bili: Luka Stojaković, Sime Stojaković, Krsto Čurić, Boško Vujanović, Dušan Stojaković, Kosta Čekić, Stevo Čekić i Cvetko Radojčić. To je bila prva partijska ćelija u selu Slabinji. Ona je obuhvatala i selo Dizdarlije, jer je i ovo selo pripadalo pod baljsku četu.

Ja sam sa Živkom Rodićem išao u Slabinju /Čapaju/, gdje smo osnovali aktiv SKOJ-a. Odlazio sam i sa Rankom Šipkom, Jocom Marjanovićem, i Stojanom Bajalicom, u Bačvane, Babinac, Petrinju, Mrakodo, Gumnjane, Kalendare, Čitluk i Strigovu, a išli smo

i u Dizdarlije i Johovu. Među prvim omladincima, članovima SKOJ-a su bili: Boško Vujanović, koji je bio sekretar, zatim Stoja Balaban, Jovanka Balaban, Gojko Balban, Milan Karan, oni Budimiri što su izginuli, Mihajlo Vujanović, Pavle i Zdravko Čekić.

Stupanjem u organizaciju SKOJ-a, iako tih dana o svemu nisam mnogo znao, osjećao sam se sigurniji i ozbiljniji, premda sam bio mlad. Činilo mi je posebno zadovoljstvo što sam se našao među izabranim borcima, kojima je povjeren poseban zadatak da odlučuju o mnogo čemu, što mi je davalo poleta, prosto me nosilo da ne mislim na ratne teškoće, ni na to da mogu izgubiti život. Držali smo sastanke, na kojima smo proučavali raznu literaturu. Kod nas su dolazili Osman Karabegović, Boško Šiljegović i drugi rukovodioci na Kozari.

Učili smo i razne borbene pjesme, kao "Nitrovčanku", "Padaj silo i nepravdo" i druge. Na tome je sa nama radio Petar Akšan, učitelj; kada je došao Petar Mečava, pristupili smo obučavanju u vojno-stručnom pogledu. Mečava je imao zadatak da omladince, koji nisu služili vojsku, obučava u vojno-stručnom pogledu. Tako smo skoro svaki dan imali predavanja i obučavanja i upoznivali smo se sa oružjem, a izvodili smo i taktičku obuku zaključno sa četom. To je za omladince bilo veoma korisno, pa smo se kasnije u akcijama znali ponašati. Mečava je kao iskusan i dobar vojnik mnogo učinio obučavajući nas, mladiće, i starije borce, kojima je pružio pomoć u obučavanju o partizanskom načinu ratovanja.

U baljskoj četi ostao sam do marta 1942. kada sam stupio u Udarni protivčetnički bataljon, sa kojim sa krenuo u srednju Bosnu.

